

ISKRIČE

List učenika OŠ Gornja Vežica, Rijeka • Godina XL. • Broj 41 • lipanj 2017.



- ŠKOLSKO ZRCALO
- ZELEN O ŠKOLSKO ZRCALO
- SVIJET OKO NAS
- SPORT I SPORTAŠI

ISKRICE, učenički list OŠ Gornja Vežica,
godina XL., broj 41, lipanj 2017.

Izlazi jednom godišnje

Adresa uredništva

OŠ Gornja Vežica

Gornja Vežica 31

51000 Rijeka

tel./fax: 051/411-516

e-mail: os-rijeka-021@skole.t-com.hr

Nakladnik: OŠ Gornja Vežica

Za nakladnika: ravnateljica Bojana Matešin, prof.

Urednica: Tamara Broznić Škalamera, prof.

Teme:

Školski vrt

Županijska nagrada

Kakvo školstvo želimo

Terenska nastava

Razgovori

Prank

Otići ili ostat

Novosti iz školske knjižnice

Naši uspjesi

Bleiburg – iskustvo moga dide

Fotografije: u listu su korištene fotografije iz školske fotodokumentacije i obiteljskih albuma

Uredništvo: Marko Drozdek, Evelin Francetić, Borna Vuković, 6.a, Dorotea Grdić, Neva Matić Mesárosz i Dora Pleše, 5.b

Drage čitateljice i čitatelji,

opet su zasjajale naše Iskrice te nam osvijetlile još jednu školsku godinu.

Svojim će vas sjajem voditi kroz ovu pustolovinu koju smo za vas pripremali pod njihovom svjetlošću. Pođite s nama i otkrijte zgone naše škole u 2017. školskoj godini. Nadamo se da će vam se svidjeti.

Uredništvo

Školski vrt



Sigurno ste svi čuli za naš školski vrt. Tu zelenu površinu djeca uređuju već više od godine dana. Ne samo djeca, već roditelji i djelatnici ove škole.

Kosili smo travu, sadili biljke, zalijevali te čistili vrt od smeća...

Ove je godine vrt ograđen tamnozelenom žičanom ogradom.

Naši marljivi školski vrtlari zasadili su grašak, bob, češnjak, krumpir, kapulu, blitvu, rajčice, raštiku, jagode, tikvice, krastavac... krušku, jabuku, šljivu i marelicu, vinovu lozu... ponešto cvijeća: jorgovan, kadifice...

Sadnice su donirali Turistička agencija Fiume, roditelji, ravnateljica Bojana Matešin, učiteljice Gledis Brnin, Ivana Balaško, Tanja Šćiran...



Dana 6. lipnja 2017. projekt njegovog uređenja došao je kraju.

Baš toga dana svi su se naši volonteri okupili u školskoj sali na ceremoniji zatvaranja našega projekta. U 18 sati tu je svečanost otvorio naš, svima poznati, Sergej pjesmom Elvisa Presleya. Nakon



snažnog pljeska uslijedio je govor ravnateljice Bojane Matešin. U njemu nam je svima predstavila i objasnila poantu projekta školskoga vrta. Uz pomoć prezentacije prikazala nam je razvoj i napredak školskoga vrta vrijednog 44. 111 kuna. Nakon govora predstavila nam se scenska grupa 3.a razrada predstavom „Rastava Puža Muža“. Predstava o pužu u vrtu svima nam je probudila želju za odlaskom u školski vrt. Tamo nas je dočekala pripremljena crvena vrpca za otvorenja. Vrpca je prerezana i veliki val djece utrčao je u vrt te za njim djelatnici škole i roditelji. Uslijedila je igra i zabava. Svoje je mjesto u tijeku događaja pronašlo i svima omiljeno čašćenje trešnjama,

kolačima i grickalicama.

Sve u svemu, možemo biti ponosni našim vrtom. Buduće će generacije u njemu vidjeti vrijedan rad mnogih ljudi, a postao je sastavni dio povijesti ove škole.



Jedan od najvrjednijih razreda u uređenju vrta bio je 3. b razred sa svojom učiteljicom Mandicom i roditeljima. Pitali smo ih što su sve radili. Evo nekih njihovih odgovora.



U školskom vrtu sam...

učenici

- naučila kako se sadi, zalijevaju rajčice, pratila kako svo to prekrasno bilje u našem vrtu raste, opuštala uz čisti zrak i probala plodove. (Vanessa Njegovan)

- radio, sadio i puno toga. Jako mi se sviđa naš vrt. Ima puno povrća, a to su: krumpiri, pomidori, salate, jagode i kapula. Naš vrt je zabavan. (Vito)

- mnogo toga naučila napraviti, pomoći i zaliti biljke svaki put. Pomoći učiteljici u kopanju i sađenju biljaka. Posadili smo mnogo toga. Vrt nam je pun finog povrća i voća. (Karla Sporiš)

- naučila sam da smo zajedno jači, osjećala se slobodno i sretno, naučila o biljkama, bila vrijedna, ukrašavala prirodu, sadila puno hrane koju sad jedem i bila sam ponosna na naše veliko djelo (Sara G.)



- sadio i zalijevao cvijeće. Puno sam naučio od učiteljice. Naučio sam zalijevati rajčice i ostalo voće. I tako smo postali velika zajednica. (Viktor Sabić)

- bila sretna, naučila puno toga o biljkama, okusila ukusne plodove, zalijevala, uživala u terenskoj nastavi i naučila koji su plodovi zdravi. (Dora B.)

- naučila sam kako se nešto sadi, da smo zajedno jači, slobodna sam i bez stresa, kako se brinuti o biljkama i

očuvati naš vrt. (Petra Čordić)

- bila dobra, zabavna, vesela i sretna. Naučila sam kako se sadi i zalijeva. Naučila sam kako se zovu biljke. (Tia Šepac)

- opuštena, okružena predivnim biljkama, sretna, raspoložena. U školskom vrtu sam naučila sve o biljkama, zalijevala. Sadila, bila sretna jer sam mogla svima pomoći i naučila da se biljke trebaju paziti. Kad se hoće sve se može! (Lana J.S.)

- dobro se zabavljao i uživao. Bio sam opušten i slobodan. Ali nije bilo samo zabave nego i rada i nauka. Naučio sam npr. saditi, vaditi korijenje, kako i koliko zalijevati biljku itd. Bilo je jako lijepo u našem vrtu i želim ga vidjeti i sljedeće godine, ali želim da ga i drugi vide i dive mu se kao i ja. (Dani Matić)

- naučila sam više o biljkama, o sadnji, o slobodi, o zalijevanju i najvažnije o uživanju bila sam sretna, opuštena i slobodna. Smirena, ali živahna također i najvažnije bila sam puna pameti o biljkama. Ja sam okusila plodove našeg vrta, sadila, zalijevala i radila mnoge druge stvari. (Marta Vuković)

- bila sretna što sam mogla pomoći u radnji vrta. Skupljali smo travu, zalijevali, grabljali i čistili. Bilo nam je jako zabavno i kasnije smo išli jesti hranu koju smo donijeli i piti sok. Nastavili smo raditi i čistiti dok nismo bili gotovi. Kad smo završili išli smo voziti bicikle. Puno sam naučila o tom vrtu. (Ema Svetić)



- bio zadovoljan, slobodan, naučio nešto što će pomoći mome tijelu da bude zdravo, a to je da jedemo zelenje, naučio da složni rad daje više snage, shvatio sam sa koliko sam puno zabave, rada i prijatelja okružen. (Erik Luketić)

- slobodan, radišan, odmoran, okusio plodove, naučio sam kako se sade krumpiri, u vrtu sam smiren, dobar, iskopao puno korova. (Fran)

- naučila da smo ZAJEDNO JAČI! Naučila sam da se SVE MOŽE KAD SE HOĆE! Naučila sam da TRUD ZLATA VRIJEDI! Naviknula sam se na TRUD I RAD, A NE NA LIJENOST! Školski vrt me potaknuo da se POKRENEM! Uz vrt smo postali RAZREDNA ZAJEDNICA! (Ela Galić)

roditelji

- od temelja do kolača...
- na trimeru bio!
- uživala kopajući i čisteći te uživajući u kolačima.
- od korova do tanjura...



- od temelja do kolača... i opet ću

Pripremili: Marko Drozdek, Borna Vuković i Evelin

Francetić, 6. a te Dora Pleše i Dorotea Grdić, 5.b

Županijska nagrada



Profesor Diego Tich

I ove je godine, kao i prethodnih naša škola imala čast da jedan njezin učitelj dobije nagradu koju Primorsko-goranska županija dodjeljuje najboljim odgojno-obrazovnim ustanovama i pojedincima.

Kratko smo porazgovarali s profesorom Diegom Tichem koji je dobio županijsku nagradu za najboljeg profesora 2015./2016. godine. Postavili smo mu nekoliko pitanja o tome kakav je osjećaj biti jedan od najboljih profesora u županiji.

- Kako ste se osjećali kada ste saznali da ste dobili nagradu za najboljeg učitelja u županiji?

Osjećao sam se vrlo sretno te mi je bila čast da sam dobio tu nagradu.

- Jeste li već predosjećali da ćete dobiti tu nagradu?

Kada me je škola prijavila, nadao sam se da ću je dobiti .

- Jesu li vam učenici kako pomogli da dobijete nagradu?

Sigurno da mi je rad u školi pomogao da napredujem, u tome su mi pomogli učitelji i djeca.

- Jeste li ste zadovoljni svojim poslom ?

Svakako da jesam.

- Da niste učitelj, koje biste zanimanje odabrali?

Također bih volio biti informatičar.

- Hvala na razgovoru.



Dora Pleše i Dorotea Grdić, 5.b

Kakvo školstvo želimo?

Gdje smo pogriješili?

Zar za odrasle nije bolje da i nas djecu pripreme da jednom budemo odrasli?

Mi đaci često se znamo pitati - što će nam povijest i likovni u životu? Moramo li znati preskakati kozlić u stilu zgrčke? A što ako smo niska rasta pa se na preču ne možemo popeti samostalno? Dobit ćemo „četvorku“ iz tjelesne i zdravstvene kulture što će nam sniziti prosjek ocjena na kraju školske godine!

Gdje je tu razum? Zatrpavaju nas znanjem koje nam ne treba, pojmovima za koje više ni nećemo čuti, osim ako se ne budemo bavili poslom koji izričito zahtijeva poznavanje upravo tog predmeta. A odrasli se pitaju zašto se mladi sele u razvijenije zemlje, umjesto da nam pruže to vrlo traženo obrazovanje.

U Americi obvezni su samo najvažniji predmeti poput engleskoga, matematike, biologije, dodatnog jezika (španjolskog ili njemačkog) i tjelesnoga u kojemu se, pak, ocjenjuje samo zalaganje. Ni razredi se ne dijele kao naši - na A, B i C odjel, već prema sposobnosti učenika da prati gradivo, u svakom predmetu posebno. Svatko uči svojom brzinom i nauči koliko može.

Jednostavan sustav, zar ne? Ne možemo li ga i mi primijeniti?

E, pa mogli bismo! Ali, ne - mi, primjerice, napamet učimo pojmove iz likovne kulture, a oni će nam biti od koristi samo ako u budućem školovanju izaberemo likovni smjer, kada ćemo ih, i

ovako i onako, opet iznova učiti. Moramo li znati kakvo je gospodarsko stanje svih zemalja Europe? Moramo li preskakati kozlić svake godine, opet i opet?

Moramo li?

Moramo li znati sve?

Umjesto da srednjoškolce, na primjer, poučavamo o porezima, poučavamo ih etici. Želimo li se, primjerice, upisati u srednju školu za prirodoslovne znanosti, ne bismo li mogli vježbati fiziku umjesto da napamet učimo razliku između mandolina i tamburica? Zar za odrasle nije bolje da i nas djecu pripreme da jednom budemo odrasli?

Odgovor je - da, mogli bismo, samo kad bi ljudi koji su zaduženi za donošenje promjena shvatili da *oni* moraju nešto poduzeti, da im je to posao. Kad bi se oni danas prisjetili svoje dužnosti, nove bi generacije sutra mogle mijenjati svijet nabolje.

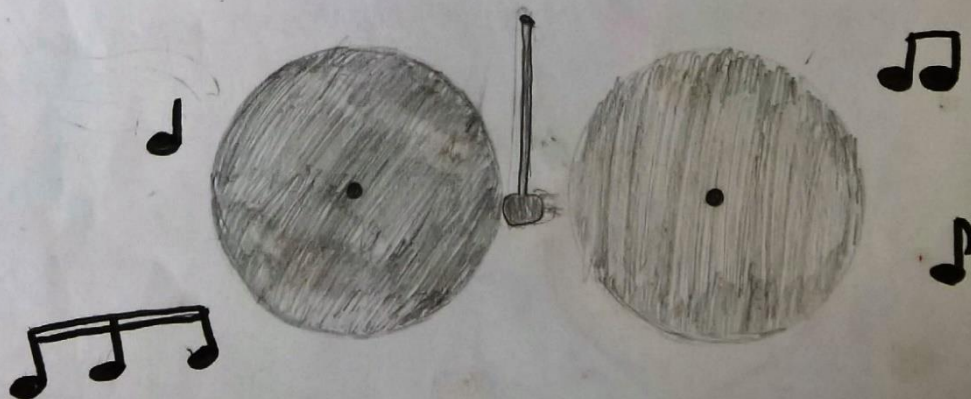
No, to se neće tako lako dogoditi. Kad budu u mirovini, ti isti ljudi koji su propustili priliku pomoći budućim generacijama, promatrat će svijet pitajući se *Gdje smo pogriješili?*

Obrazovanje - početak promjena. Ali upravo ćemo s promjenama u obrazovanju dobiti dovoljno obrazovanja da promijenimo svijet.

Mara Golob, 7. b

Promjena školskog zvona

Kada smo ušli u školu i pripremili se za sat ostali smo začudeni jer smo očekivali školsko zvono, no čuli smo glazbu. Počeo je sat, ujedno i radijska emisija. Ravnateljčin glas začuo se školom. Saznali smo da će hodnicima odjekivati glazba. Mi smo bili veseli što ćemo dobiti glazbeno zvono umjesto školskog zvona jer glazba čini život ljepšim.



I ove smo godine bili na brojnim terenskim nastavama. Neke smo od njih zabilježili riječju i slikom.

Kastav

U povodu Dana kulturne baštine 26. rujna 2016. posjetili smo Kastav. Kastav je gradić u blizini Rijeke, sagrađen davno na visokom brijegu iznad Rijeke. U staru gradsku jezgru ulazi se kroz Volticu, gradska vrata.

Obišli smo dva zavičajna muzeja: muzej bačava: Vikotovu bačvariju i Idičinu peknjicu te atelier Lokvina



Saše Jantoleka.



Idejni je osnivač zavičajnih muzeja Ivica Lukanović, gradonačelnik grada Kastva. U muzejima smo doznali da su prve bačve u Hrvatskoj rađene baš u Kastvu te da je krušna peć iz Idičine peknjice postojala još u Napoleonovo doba. Za pečenje kruha u davna vremena žene su iz obližnje šume donosile drva na leđima. Sada se u tom prostoru 1. petak u mjesecu peče kruh i turisti ga mogu doći kušati. Prostor se koristi i za razna kulturna

dogaćanja. Ta je kuća dobila ime Izlaznica zadovoljstva jer su iz nje svi izlazili zadovoljni. I mi smo bili zadovoljni. Tako mali grad s toliko zanimljivosti.



U atelieru smo vidjeli mnogo različitih i zanimljivih djela. Autor nam je ispričao da je prije bio poštar, ali se odlučio potpuno posvetiti likovnoj umjetnosti; izrađuje skulpture, ilustrira slikovnice, a prije je objavljivao stripove.

Bilo nam je zabavno i rado bismo to ponovili.

Veselo smo krenuli kući s mnogo informacija i slika.

Neva Matić Meszaros,
Adriano Tončinić, 5.b
i Evelin Francetić, 6.a

Ivanina kuća bajki u Ogulinu i Aquatica u Karlovcu - terenska nastava šestih razreda

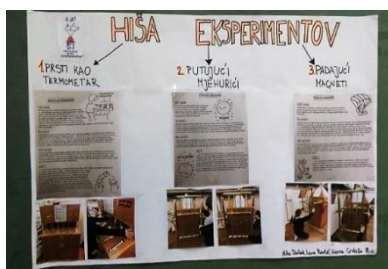


Klikni i pogledaj!

<http://bit.ly/2sndooF>

„KUĆA EKSPERIMENATA“

Učenici osmih razreda otputovali su 23. studenoga na terensku nastavu u glavni grad Slovenije, Ljubljanu. Terenska nastava sastojala se od obilaska grada te odlaska u Hižu eksperimenatov, tj. Kuću eksperimenata.



Zabavljajući se u autobusu stigli smo polaganom vožnjom do našega cilja. U gradu nas je dočekala vodičkinja rasporedivši nas u dvije skupine. Dok je jedna skupina isprobavala

zanimljive i poučne pokuse u Kući eksperimenata, druga je upoznavala grad, slušajući priču vodičkinje o povijesti i povezanosti Ljubljane i Rijeke. Slušajući o povijesti Ljubljane, opuštali smo se uz rijeku Ljubljanicu, te ispred stupova povijesnih ličnosti. Prošli smo pored Crkve Marijina Navještenja, Kongresnog trga, tržnice i Zmajskog mosta. Prešavši most kojeg su čuvali limeni zmajevi stigli smo do Hiše eksperimenatov u kojoj smo doživjeli različite "dogodivščine".

Eksperimentirali smo s cvijećem i plinovima i uz povezanost pokusa s Mogli smo špijunirati elektricitetom,

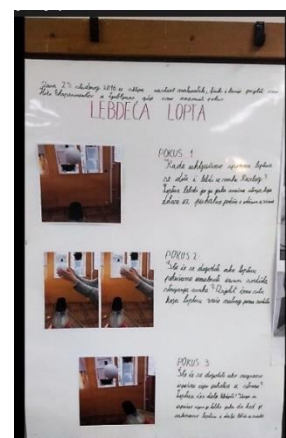


čavlima te provjeravati točnost Pitagorinog poučka. Iskušavali smo se u ravnoteži i levitirali lopticu, promatrali zjenice, te testirali centrifugalnu silu. Nekim pokusima vratili smo se u vrijeme vrtičke dobi učeci kako nacrtati određene životinje, da bi crteži uz odlične upute ispali- ne baš sjajno...



voćem, priručnik o pokusima proučavali fizikalnim pojavama i zakonitostima. ljude skrivenim kamerama, vladati provjeravati svoju snagu, ležati na

S viškom pameti i s pokojom kilom više od previše slatkiša vratili smo se u Rijeku. Izlet nas se dojmio i preporučujemo ga svim potencijalnim istraživačima i ljubiteljima prirodnih znanosti.



Matea Mašinović 8.a

Preuređenje prostora Produženoga stručnog postupka

Obilježavanje 5. obljetnice PSP-a

Već 5 godina u našoj školi djeluje odjel PSP-a smješten je u prostoriji razglasa. To je mala skućena prostorija, a njih je sve više pa su odlučili preurediti prostor. Ideju su dali prof. Filip i prof. Tea. Sudjelovali su učenici od 4. do 8. razreda. Također su pomagali i domar Marin te neki od prošlogodišnjih korisnika PSP-a. Na otvorenje su pozvali roditelje, profesore i druge. Iskoristili smo tu prigodu i kratko porazgovarali s njima. Postavili smo im nekoliko pitanja:

- Kako ste se odlučili za uređenje?
Nakon što su naši profesori dali ideju, svi smo se složili, jer smo željeli da bude urednije, kako bismo imali više prostora te kako bismo se bolje osjećali dok tamo provodimo vrijeme.



- Koliko je to trajalo, i kada je počelo?
Uređenje je trajalo dva dana, a počelo je zadnji tjedan zimskih praznika.
- Tko je sudjelovao?

Antonio Tot, Leonardo Bionda, Martina Horvat, Dino Horvat, Altin Shala, Elza Shala, Roberta Savanović, Antonela Savanović (nije u PSP-u), Antonio Kučan, Sebastian Blažević Popović, Zvonimir Vinković, Benedikt Vinković, barba Marin (domar), prof. Filip Polegubić te prof. Tea Juretić.

Hvala svima koji su sudjelovali i odrekli se svog slobodnog vremena kako bi uljepšali i osvježili prostor PSP-a.

Dora Pleše, Neva Matić Meszaros, Dorotea Grdić, 5.b

Razgovor s Brunom Paladinom, poznatim akademskim slikarom i riječkim svestranim umjetnikom.

PUTOVANJE DO UMJETNOSTI

Stvoriti nešto svojom imaginacijom i svojim razmišljanjem nešto što ne postoji, to mašina neće nikad moći, a umjetnik hoće.

Bruno Paladin rođen je 1951. godine u Rijeci, a od 1976. godine djeluje kao likovni umjetnik. Njegovo je slikarsko umijeće potvrđeno brojnim nagradama i priznanjima. Slikar Paladin je osjetio poziv za umjetničkim stvaranjem na početku svoje plovidbe morima. Prisjećajući se svoje mladosti, dok smo sjedili za stolom za vrijeme ručka, gospodin Paladin ispričao nam je dio svoga umjetničkog i životnog puta.

- **Kako biste se Vi predstavili? Tko ste Vi, gospodine Paladine?**

Tko sam ja? Ja sam jedan šezdesetpetogodišnjak koji se od rane mladosti izražava crtanjem. Likovnost je nekako dio mene. Stvarno ne znam kad sam počeo. Imam još neke crteže od šeste godine. Evo, četrdeset godina profesionalno se bavim kreativnim radom. Kreativni rad za mene je ne samo slikarstvo nego i kiparstvo i vitraž i keramika i mozaik... Sve ono što mogu svojim rukama raditi. To me na neki način uzbuđuje. I to sam ja.

- **Kada i kako je započeo Vaš umjetnički rad?**

Ozbiljan rad počeo je davno. Uvijek sam volio crtati, ali silom prilika bavio sam se različitim poslovima. Između ostaloga plovio sam jedno vrijeme. Tako sam 1972. godine bio na Floridi, u Jacksonvillu i dosađivao sam se na brodu kad bi mi smjena završila. Nisam imao što raditi pa bih ili čitao ili slušao glazbu. Jednom sam došao u veliku robnu kuću gdje su se prodavali slikarski materijali i kupio sam platno, nekoliko platna te blokove crtaćeg papira. U slobodno vrijeme počeo sam slikati, portretirao sam svoje kolege s broda, mornare. Ljudima su se jako sviđali portreti, prepoznavali su se. Nije bilo da

slikam za sebe, nego to su bili oni. Kupovali su ih. Odmah sam na brodu radio portrete za 50 dolara pa sam ih napravio jedno tridesetak. I to je možda bio početak, pod navodnicima, „ozbiljnog“ slikarstva. Kasnije, kad sam se iskrcao, imao sam nešto ušteđevine i odlučio sam se posvetiti baš tom zvanju. Nakon tri godine napravio sam atelje, kupio materijal i pripremao svoju prvu samostalnu izložbu.



- **Prva su Vam inspiracija bili mornari. Gdje inspiraciju sada nalazite?**

To su me često pitali. Za mene je inspiracija danas povjerenje koje mi netko daje. Netko me angažira da napravim scenografiju za kazalište, mada to nije posao kojim sam se bavio niti sam studirao za to, ali ja scenografiju napravim i sebi kažem da ne smijem razočarati ljude koji su me pozvali da radim. To može biti scenografija, može biti slika rađena nekom čudnom tehnikom... Ja znam što ću naslikati, ali ne i kako ću to izvesti. Hoće li to biti neki reljef u drvu ili vitraž u Tiffany tehnici ili u fuziji? Dajem sve od sebe da opravdam angažman. To je za mene inspiracija.

- **Je li tko utjecao na Vaše zanimanje za slikarstvo?**

Ne baš, nego još u osnovnoj školi bio mi je profesor Romolo Venucci koji me naučio gledati sliku: zatvarajući oči i gledajući nešto kroz trepavice. Tako zamišljam sliku gotovu, vidim konture, vidim detalje, ono što imam pred očima, ali kao u nekoj maglici. Zbog takvog gledanja znala me čak i glava zaboljeti jer su očni mišići stalno napeti, stalno sam žmirkao. Malo sam žmirio, malo slikao, malo iz daleka opet žmirio i na taj sam se način naučio gledati sliku.

- **Koji Vam je umjetnik bio uzor u početku Vašeg umjetničkog rada?**

Nisam imao baš nekog kao uzor... Zanimljivo je sve u slikarstvu, zanimljivo je u povijesti što je radio Pablo Picasso. Mislim da je on najveći slikar što se tiče inovacija. On i Braque bili su među prvim umjetnicima koji su uveli novi pravac stvaranja likovnog djela geometrijskim oblicima, ravnim linijama... Taj kubizam dočarava svijet na vrlo specifičan način, na način muškoga slikarstva, brzopotezno. Drugi su slikali na akademski način kopirajući ono što u prirodi postoji, slikali su po nekom diktatu, po nekom načinu kako je logično da se slika mora stvarati. Od prizora, od skice do gotovog djela. Picasso je napravio revoluciju.

- **Iza Vas su mnoge godine stvaranja. Gdje se nalaze Vaša likovna djela?**

Nalaze se, ne znam sad točno, u nekoliko muzeja. U Modernoj galeriji u Rijeci je sedam mojih djela koje je Moderna galerija otkupila. Djela su mi u raznim ustanovama i u privatnim zbirkama. Nalaze se i u drugim zemljama, u Sloveniji, u muzeju u Toledu Španjolskoj, u zbirci u Nohi, također u Španjolskoj. Prije dvije godine bio sam u mogućnosti posjetiti neke gradove u Kini. Otišao sam tamo na poziv predstavnik hrvatskog slikarstva. Tamo u muzeju su mi završila tri djela.

- **Kakvi su Vam planovi za budućnost?**

Raditi, raditi i samo raditi. Mislim, raditi - igrati se. Meni je rad upravo jedna igra, talno istražujem, stalno iskušavam nešto novo, pokušavam pobjeći od standarda. Slika je i fotografija, na koncu konca. Nekad se slikalo da bi se dokumentirao jedan trenutak, na primjer kraljevske obitelji. Nije postojao fotoaparata pa je netko to trebao slikati. Danas postoji i digitalna tehnika visokih rezolucija. Fotoaparatom, kompjuterski mogu se dobiti fantastični efekti. U raznim programima može se čudo napraviti, čudo! Kip, kameni kip može se napraviti od karare, mramora, grafita preko kompjutera. Znači umjetnik, u stvari autor tog djela, ne mora biti umjetnik. Može biti vješt programer koji će u 3D tehnici probati doći do rješenja jedne forme koji ima volumen i *klikanjem* po tastaturi dati uputu robotu koji će skulpturu izvesti do savršenstva. Dakle, reproducirati nešto mogu svi, a stvoriti nešto svojom imaginacijom i svojim razmišljanjem nešto što ne postoji, to mašina neće nikad moći, a umjetnik hoće.

- **Hoćete li biti uključeni u projekt „Rijeka, europski grad kulture“ 2020. godine?**

Hoću, vrlo rado. Ako me tko pozove, ja sam tu. Uključit ću se sa zadovoljstvom.

- **Imate li kakvu poruku za mlade?**

Treba vjerovati u sebe i raditi u životu uvijek ono što voliš. Onaj koji se bavi glazbom, koji ima afinitet prema glazbi, ako bude u mogućnosti da glazbu studira, bit će dobar muzičar. Isto vrijedi i za onoga tko voli medicinu, tko sanja o njoj već kao dijete: „Ja ću biti doktor, ja ću biti doktor!“ Ako želi biti liječnik ne zbog toga što su mu mama i tata rekli da ide studirati medicinu jer se tu dobro zarađuje, nego zato što on ima taj poriv u sebi, što želi pomoći, spašavati živote, on može biti dobar liječnik. Osoba koja voli miris drva, koja voli obrađivati drvo bit će dobar stolar, modelar, bit će dobar kipar. To treba slijediti. Treba voljeti ono što radiš. To preporučujem svim mladima koji razmišljaju što će napraviti u životu i postići će maksimum.

Lana Arsić, 8. b

Intervju s Anderom Blažević, v.d. ravnatelja Muzeja Apoksiomena na Malom Lošinju

OČI U OČI S NAJPOZNATIJIM LOŠINJSKIM STANOVNIKOM

Lijepo je kad znaš da si okružen ljudima na koje uvijek možeš računati i to je zapravo najveći uspjeh i bogatstvo.

Ovoga ljeta posjetila sam malološinski Muzej koji me oduševio svojim postavom. Muzej Apoksiomena u potpunosti je posvećen samo jednom izložbenom primjerku - kipu grčkog atleta. Apoksiomenov novi *dom* osmišljen je poput priče, vodi vas kroz Apoksiomenov put od morskog dna do lošinjske bijele sobe koja je vrhunac postava. Vjerujem da nitko ne može ostati ravnodušan kada se nađe oči u oči s brončanim atletom. Potaknuta vlastitim iskustvom u muzeju željela sam razgovarati s osobom koja stoji iza ove muzejske priče. Vršiteljica dužnosti ravnateljice Muzeja Apoksiomena dvadesetdevetogodišnja Andrea Blažević, prvostupnica kulturologije i magistra novinarstva, sa zadovoljstvom je pristala na intervju zaključivši da ju moja odlučnost u radu podsjeća na nju u mlađim danima.



- **Koliko dugo ste v.d. ravnateljice Muzeja Apoksiomena na Lošinju?**

Imenovana sam vršiteljicom dužnosti ravnateljice Muzeja Apoksiomena u lipnju 2016. godine, što znači da obavljam tu funkciju četiri mjeseca.

- **Kako ste dospjeli na tu poziciju?**

Moja priča na otoku Lošinju započinje 26. travnja, dakle par dana prije samog otvaranja Muzeja Apoksiomena 30. travnja bilo je svečano otvaranje. Funkcija koju sam došla obavljati u Muzeju jest ona Voditeljice marketinga. No, kako je riječ o novootvorenom Muzeju koji je samo do otvaranja imao privremenu ravnateljicu, s obzirom na moje obrazovanje i dotadašnje iskustvo, ponuđeno mi je da ja vršim dužnost ravnateljice Muzeja Apoksiomena.

- **Kako se nosite s velikom odgovornošću koju taj posao nosi?**

Odgovornost je zaista velika i vrlo sam ozbiljno pristupila svemu. Nije lako biti odgovoran za jednu takvu ustanovu kao što je Muzej Apoksiomena. Riječ je jedinstvenom Muzeju na cijelom Mediteranu, posvećenom samo jednom izložbenom primjerku – statui mladog grčkog atleta, najbolje sačuvanom brončanom kipu Apoksiomena na svijetu. Tako da – osim što ne jedem i ne spavam, inače se jako dobro nosim sa svime (smijeh). Šalim se, posla je jako puno ali zapravo je velika čast biti dio jedne ovako lijepe priče.

- **Koja su Vaša dosadašnja radna iskustva, s obzirom da se tako dobro nosite s odgovornošću koju je Muzej stavio pred Vas?**

Kažu da je novinarstvo jedan od stresnijih poslova tako da znam kako je raditi pod pritiskom rokova i imam prakse u snalaženju u nepredvidivim i iznenadnim situacijama. No, krenimo redom – ako računamo i studentske poslove onda moram spomenuti rad u trgovini, u Vip centru, hostesiranje i slično. Upisom na novinarstvo usredotočila sam se na radu u medijima. Tako sam kao novinarka radila na par lokalnih televizija u Zagrebu poput Mreže TV i Jabuke TV te na Novoj TV. Radila sam na par projekata za jednu produkcijsku kuću, te sam bila dio

redakcije na Radio Rijeci i producentica na Narodnom radiju. U Uredu Grada Rijeke bila sam zaposlena kao viši stručni suradnik za odnose s javnošću.

- **Poslovi se doimaju zanimljivim i raznovrsnim. Gdje ste se za njih školovali?**

Išla sam u Ekonomsku školu Mije Mirkovića u Rijeci, smjer Upravni referent, a

potom na Filozofski fakultet Rijeka, Odsjek za kulturalne studije i na Fakultet političkih znanosti u Zagrebu, diplomski studij Novinarstva.

- **Mi mladi tražimo smjernice. Postoji li neka osoba u Vašem životu koja je odgovorna za Vaš uspjeh?**

Smatram da je svatko sam zaslužan za svoj uspjeh, no naravno da je on uvijek lakši ako na tom putu imaš osobe koje te podržavaju. Ja sam imala, i još uvijek imam, veliku sreću da su moji roditelji uvijek bili tu za mene te su mi omogućili da završim fakultete koje sam htjela. I nakon završenog fakulteta podržavali su me u mojim odlukama i nastojanjima da se zaposlim u struci. Lijepo je kad znaš da si okružen ljudima na koje uvijek možeš računati i to je zapravo najveći uspjeh i bogatstvo.

- **U poslovnom smislu, kakvi su Vam planovi za budućnosti?**

Pa dosta sam hiperaktivna, željna otkrivanja novoga i sakupljanja iskustva. Naravno, dok sam na ovoj poziciji plan mi je svakako da cjelokupno poslovanje Muzeja bude na zavidnoj razini. Kad radim uvijek dajem sve od sebe i planova za Muzej imam jako puno. Zapravo je ovo savršena kombinacije za moje dvije struke, iako će mi mediji uvijek *biti u krvi*.

Iva Tomac. 8. c



Neustrašivi učenici i učitelji skupili su nova iskustva na terenskoj nastavi.

Klagenfurt – Minimundus i Reptilienzoo



Na jednodnevni izlet u Austriju u grad Klagenfurt 5. svibnja 2017. krenuli su učenici sedmog razreda koji uče njemački jezik, članovi Dvojezičnog kluba, sudionici projekta Starkom po Evropi, kao i učenici koji su sudjelovali u obilježavanju Evropskog dana jezika te učenici šestog razreda koji pohađaju dodatnu nastavu engleskog jezika. Na izletu smo se odlično zabavili te vidjeli puno zanimljivosti, a podosta i naučili.

Putovanje kroz Sloveniju, tunel Karavanke i austrijsku pokrajinu Korušku trajalo je oko tri i pol sata. U predgrađu Klagenfurta posjetili smo „Minimundus – svijet u malom“, izložbu maketa najljepših građevina iz cijelog svijeta koje su

većinom izrađene u omjeru 1:25. U prekrasno uređenom cvjetnom parku vidjeli smo i prošetali pokraj maketa prelijepih zgrada, crkava, hramova, muzeje, mostova, svjetionika i puno drugih raznovrsnih građevina. Pred našim očima bile su minijature Kipa slobode iz New Yorka, Kineski zid, katedrala u Kölnu, Taj Mahal, manastir Rila, crkva Sagrada Familia iz Barcelone, bazilika svetog Petra, dvorac iz Osake, Sulejmanova džamija, operna kuća u Sydneyu, katedrala svete Sofije, brdo Hollywood i mnoštvo drugih prekrasnih graditeljskih postignuća ne samo iz Evrope nego i iz Afrike, Azije, Australije i Amerike. Sve bismo njih vrlo rado vidjeli i u stvarnoj veličini, jednom kada budemo svjetski putnici. Vidjeli smo čak i Eiffelov toranj i simulaciju lansiranja svemirske letjelice Space shuttle.



U neposrednoj blizini Minimundusa nalazi se zoološki vrt reptila Reptilienzoo – Happ koji je najveći



zoološki vrt reptila u Austriji. U njemu je preko tisuću životinja. Vidjeli smo razne vrste otrovnih i neotrovnih zmija, pauke, kameleone, pirane, krokodile koje žive u terarijima i akvarijima na višoj temperaturi u zatvorenom prostoru. U vanjskom prostoru žive gušteri i zmije tog podneblja, ribe i žabe iz lokalnog jezera, kornjače, zamorci i zečevi koje smo mogli i hraniti.

Posebno nam se sviđjelo predavanje o kornjačama s otočja

Galapagos, koje su stare preko sto godina. Saznali smo puno i o životu pitona, a jednog mladog pitona mogli smo i dodirnuti i čak staviti oko vrata, što su neki od nas vrlo hrabro i učinili.

Grad Klagenfurt u austrijskoj pokrajini Koruškoj leži na jezeru Wörthersee koje smo također kratko posjetili. Grad je već tri puta odlikovan diplomom „Europa Nostra“ kao jedan od najljepših starih gradova Evrope.

U samom gradu prošetali smo centrom i vidjeli Landhaus - gradsku vijećnicu u kojoj zasjeda Koruški parlament, gradsku katedralu i kazalište



te Novi trg s kipom carice Marije Terezije i fontanom Lindwurm - likom zmaja, jednim od simbola grada. Sat slobodnog vremena proveli smo u centru City Arkaden gdje smo opet imali priliku koristiti se njemačkim jezikom u izvornoj situaciji.

Kući smo se vratili oko 23 sata i još dugo pričali o ovom prekrasnom i nezaboravnom izletu, s nadom da ćemo ići na još puno tako zanimljivih izleta koji ostvaruju sve ciljeve terenske nastave.

Zusammenfassung: Dieses Jahr im Mai besuchten die Deutschstudenten als auch die anderen Schüler der sechsten und siebten Klasse unserer Schule Klagenfurt in Österreich. Es war ein super Ausflug und wir haben eine tolle Stadtbesichtigung gemacht als auch „Minimundus-die kleine Welt am Wörthersee“ und Reptilienzoo - Happ besucht. Wir alle hatten viel Spass.

Dvojezični klub s prof. Gracijelom Orobabić



LA NOSTRA GITA A TRIESTE



Giovedì 25 maggio 2017 noi siamo partiti per Trieste alle 8 in autobus con le nostre professoressa. Il tempo era bello, faceva caldo e c'era il sole. Ci siamo fermati a Kozina, in Slovenia verso le 9 per fare colazione. Siamo arrivati a Trieste alle 10. Durante la visita guidata

di Trieste abbiamo visto tanti monumenti, la chiesa San Giusto, il Foro Romano e altre località. Dopo Trieste siamo andati a vedere Miramare. Lì abbiamo visitato il bellissimo castello e il grande giardino. Verso le 16 siamo arrivati a Duino che era la tappa finale del nostro viaggio. A Duino abbiamo visto il grande castello, il bel giardino e il boonker. Siamo tornati a casa alle 20 stanchi ma molto contenti e felici. Il nostro viaggio era bellissimo e indimenticabile.



Izlet u Villach

Osmaši i sedmaši koji su tijekom godine išli na dodatnu biologiju, dodatnu likovnu kulturu i njemački jezik te mi petaši koji smo išli na dodatnu geografiju. išli smo u četvrtak 11.5.2017 u Villach.

S nama su također išle ravnateljica Bojana Matešin i profesorice Višnja Dragičević, Sanja Marušić Vukasović te Ivana Balaško. Svi smo se okupili na školskom igralištu u 5 sati i 50 minuta, a krenuli smo u 6 sati.

Stanka je bila u Sloveniji kako bismo se odmorili od puta i pojeli sendviče. Nakon petosatnog putovanja stigli smo u Affenberg –



brdo na kojem žive japanski makaki majmuni. U parku se nalazi oko 40 majmuna kojima su na raspolaganju bazenčić i razne zagonetke koje pokušavaju riješiti. Kako majmuni slobodno šetaju među ljudima na stazama, prije ulaska u park dobili smo upute kako se (ne) trebamo

ponašati – i toga se stvarno treba pridržavati jer je za jednim dječakom, nakon što je bacio kamenčić, majmun počeo trčati, ali naravno, ništa se nije dogodilo. Majmuni su vrlo druželjubivi, mirni i simpatični, cijelim su putem hodali za nama i zabavljali nas.

Zusammenfassung:

Dieses Jahr haben die Schüler der 8. Klassen, die Deutsch lernen, zusammen mit den jungen Geographen eine Reise nach Villach (slowenisch Beljak), in Kärnten, Österreich gemacht. Da haben wir den Affenberg besucht um mit den Makaki Affen einen Spaziergang zu machen. Danach sind wir ins Schaubergwerk Terra Mystica mit Bergmannsrutsche gelungen, zu Fuß gegangen und endlich mit einer echten Grubenbahn herausgefahren. In Villach haben wir leckeres Eis im Eiscafé MU gefunden und, wie immer, Spaß gehabt. Ein geiler Ausflug, den wir nächstes Jahr noch einmal machen möchten.

Tea Ćelić, Hana Dovoljić, 8. b i prof. Višnja Dragičević

Naučili smo mnoge zanimljivosti i vidjeli mladunče staro dva tjedna.

Nakon što smo vidjeli makaki majmune, otišli smo u rudnik Terra Mistica gdje smo obukli rudarska odijela.

Kako bismo ušli u rudnik, morali smo se spustiti toboganom.



U rudniku su bile mnoge zanimljive prezentacije o planetu Zemlji. Na kraju obilaska

vozili smo se rudničkim vlakom, a kako bismo izašli iz rudnika, morali smo ići dizalom.



Nakon obilaska rudnika išli smo u stari dio grada

Villacha. U Villachu smo išli u poznatu slastičarnicu Rainer gdje smo kupili sladolede. Kasnije smo se još šetali gradom i kupovali suvenire. U 18 sati i 30 minuta ukrcali smo se u autobus i krenuli natrag u Rijeku. Na školsko igralište smo stigli u 21 sat.

Ovaj izlet mi se jako svidio i voljela bih ga ponoviti.

Helen Doričić, 5.c

Čemu se to tinejdžeri satima smiju pred zaslonima?

Prank

Ovih se dana najviše spominju tzv. *killer clowns* ili *klaunovi ubojice*. Zabavno im je mahanje sjekirama i noževima, s ciljem da žrtve zastraše, a neke i ozljeđuju.

Prank je engleska riječ, a na hrvatski ju možemo prevesti kao: podvala, nestašluk, šaljivi ispad, vic, štos, šala, smicalica, fora, nepodopština, psina. To je šala kojom se najčešće ljudima podvaljuje, ruga im se ili ih se sramoti. Ova je definicija



preuzeta s *Wikipedije*, ali ja ju ne bih prihvatio bez zadržke jer držim da *prank* ne možemo definirati u potpunosti.

Prankovi mogu biti šale, psine ili vicevi. Osoba koja „radi *prank*“ naziva se *pranker*. Najbolje su šale one na koje se ne „baca“ gomila novca, a opet su smiješne i bezazlene. Prema mome mišljenju primjer prihvatljivoga *pranka* onaj je u kojemu *pranker* čeka svoju žrtvu pored tuša na plaži ili bazenu. Skrije se iznad tuša odakle žrtvi uvijek iznova, neprimjećen, na glavu izlijeva šampon, što žrtvu izivcira. Držim da je to smiješna i bezazlena šala koja nikoga ne može ozlijediti.

Možemo reći da su vicevi prethodnici *pranka*. Čovjek je oduvijek imao potrebu rugati se i ismijavati druge... stoga je prvo koristio viceve. Većina su njih smiješni i nikomu ne mogu nauditi, no danas ima i onih neukusnih koji su prosti te uvredljivi za neke pojedince. Takvi su, na primjer, vicevi o „plavušama“. Prikazuju ih glupima i na taj način vrijeđaju. Poručuju li takvi vicevi da su pametni samo ljudi drugih boja kose? Ne znam, ali takve bi viceve valjalo što rjeđe pričati. Drugi, pak, vicevi vrijeđaju poznate ličnosti, a takvi su, primjerice, u novije vrijeme vicevi o pjevaču Jacquesu Houdeku kojega se vrijeđa na temelju njegova vanjskoga izgleda.

Česti su *prankovi* s bacanjem pita u lice, gađanjem imovine jajima i slično.

Psina gađanja pitom u lice prvi se put pojavljuje u nijemim filmovima početkom 20. stoljeća. Takve *prankove* ne podržavam jer uništavaju imovinu i troše novac.

Mnogo novca potroši se i na *prank* „hodanje po vodi“. *Pranker* kupi skupo staklo koje uroni u vodu i unajmi publiku kako bi prizor izgledao stvarnije. Na to potroši gomilu novca, a *prank* nalikuje mađioničarskom triku što ostavlja publiku bez daha.

Neki *prankeri* koriste pištolje, noževe i razno drugo oružje samo kako bi prestrašili prolaznike i privukli što više pregleda na *You Tubeu*. *Pranker* istrči pred žrtvu i uperi pištolj u nju, žrtvu obuzme panika, a posljedice mogu biti velike. Na internetu ima puno takvih *prankova*. Takvi *prankovi* uistinu mogu prestrašiti, a *pranker* može biti pretučen ili uhićen.

Ovih se dana najviše spominju tzv. *killer clowns* ili *klaunovi ubojice*. Zabavno im je mahanje sjekirama i noževima, s ciljem da žrtve zastraše, a neke i ozljeđuju. To su one neprihvatljive, opasne šale s lošim namjerama. Ne podržavam ih jer mogu ugroziti zdravlje i život ljudi. Mnogo je „klaunova ubojica“ završilo u zatvoru, a čak su se i djeca maskirala u njih i u kasne sate šetala šumama tražeći žrtve za strašenje. Dosta je i djece zbog toga bilo privedeno u policijske postaje. Pojava se širila diljem svijeta, a stigla je i u Hrvatsku.

Hoće li šale koje to nisu ikada prestati? Ne vjerujem da hoće, ali bi se na njih valjalo osvrutati i nepromišljenog *prankera* upozoriti da prestane podvaljivati ljudima.

Ponekad možemo izvesti kakvu bezazlenu šalu ili ispričati dobar vic, i to treba biti granica *pranka*. Ne smijemo pretjerivati ili nepotrebno tratiti novac. Zabavljajmo se s prijateljima umjesto da im podvaljujemo.

Luka Čelić, 7. c

Otići ili ostati?

Letimo za Dublin Ryanairom

Teško je napustiti svoju zemlju, svoj život, rodbinu, prijatelje... Prijatelji mojih roditelja kažu - nostalgija je prevelika.

U posljednje vrijeme od odraslih i medija sve više slušam o velikom problemu iseljavanja mladih iz Hrvatske. Za to postoji i popularan naziv „odljev mozгова“. Spominju se europske zemlje, a često čujem i ime irskoga grada Dublina.

Zašto Dublin, zašto Irska, a ne moja Hrvatska? Rodio sam se ovdje, odrastam ovdje i školujem se tu. Želim i svoj budući život stvarati ovdje, u svojoj domovini Hrvatskoj. No hoće li to biti moguće, pitam se? Tko ne dopušta nama mladima da ostanemo u svojoj domovini i da primjenjujemo stečena znanja u njoj?

Nisam siguran i nemam jasan odgovor.

Informirao sam se o Dublinu i tražio na internetu što taj grad nudi. Saznao sam da je glavni i najveći grad Irske, s jednom od najvećih stopa rasta među glavnim europskim gradovima. Ima velik broj useljenika iz Europske unije, ali i izvan nje. Gospodarstvo i industrija u Dublinu jaki su i razvijeni, što doprinosi velikom zapošljavanju. I turizam je u



tom gradu razvijen. Tko odluči svoj život graditi u Dublinu, bez većih će teškoća u tome uspjeti.

Posao će dobiti bez ikakvih teškoća! Usto, ljudi su vrlo susretljivi i spremni na pomoć. Mogućnost zaposlenja doprinosi dobrom i lagodnom životu.

A moja Hrvatska... Hoće li mi nakon završenog fakulteta pružiti mogućnost da se zaposlim? Prema primjerima kojima svjedočim, bojim se da neće. Najbolji kućni prijatelji mojih roditelja završili su fakultet, radili neko vrijeme

i, naposljetku, u najboljim godinama ostali bez svojih radnih mjesta. S četrdeset i tri godine nitko ih više nije želio zaposliti. Kao što tekst popularne pop-skupine kaže, nije im preostalo ništa drugo nego kupiti karte *Ryanaira* i otputovati u Irsku. Ne moram ni reći da su se isti tren zaposlili u svojoj struci, da već skoro godinu dana rade posao za koji su se školovali i da su za to dobro plaćeni.

Hrvatska industrija i dalje je nerazvijena, mnoštvo je tvornica zatvoreno, više uvozimo nego što izvozimo. Ljudi koji rade, često i ne dobiju plaću... Bismo li i u Dublinu mogli vidjeti staricu kako kopa po kanti za smeće bespomoćno tražeći plastičnu bocu?

Teško je napustiti svoju zemlju, svoj život, rodbinu, prijatelje... Prijatelji mojih roditelja kažu - nostalgija je prevelika. Dolazak u novu zemlju u početku je bio težak. Nije sve idealno kako se misli. Život treba početi ispočetka. Stanarine su vrlo skupe, kao i troškovi života uopće. Treba se boriti, kao i ovdje, i ne odustajati, samo što u Dublinu, kažu oni, tvoj rad cijene i za nj si izvrsno plaćen.

Nastojat ću svom svojom snagom i svom svojom voljom izrasti u poštena i vrijedna čovjeka. Volio bih sve svoje znanje primijeniti ovdje, u Hrvatskoj. Svoju bih budućnost također volio izgraditi tu. Svoju domovinu zamišljam punom mladih i sposobnih ljudi koji svoje živote grade ovdje mijenjajući život nabolje. Vidim neku sretniju Hrvatsku gdje svi rade nakon završenog školovanja, zemlju u kojoj svi imaju priliku izraziti se i primijeniti stečena znanja. Vidim Hrvatsku s minimalnim postotkom siromaštva, beskućništva i tuge.

Nadam se da će vodeći ljudi ove zemlje čuti vapaj nas mladih jer volio bih ostati u svojoj domovini. Vjerujem da je to san baš svakoga našeg čovjeka.

Toni Galić, 7. b

U posjetu drugoj najvećoj zemlji na svijetu.

Prvo putovanje u Kanadu

Noćni izlazak u Kanadi traje najviše do jedan ujutro. Voziti auto može se već od šesnaeste godine, a djeca mlađa od dvanaest godina ne smiju ostati sama u kući.

Sredinom prosinca 2016. krenula sam na put u Kanadu sa svojom bakom i sestrom Vitom k našem tati kojega nisam vidjela dvije i pol godine. Otišao je iz Hrvatske da bismo mi, njegove kćeri, mogle imati bolju budućnost. Putujemo avionom iz Zagreba u Amsterdam, pa presjedamo za grad Edmonton, smješten u kanadskoj pokrajini Alberta, na obali rijeke Saskatchewan. Putovali smo 15 sati.

Najgori dio putovanja avionima bio je imigracijski pregled. Aerodromski službenici trebali su nam "prekopati" sve torbe i kofere, no nas je, srećom, dopao neki simpatičan čovjek pa nas je odmah pustio. Vani nas je čekao tata. Sestra i ja bile smo presretne, čak smo malo i zaplakale jer - ipak se nismo vidjeli dvije i pol godine!

Sljedećih nekoliko dana proveli smo obilazeći najveći trgovački centar u Sjevernoj Americi *West Edmonton Mall*. Teško je riječima opisati njegovu veličinu - mogu samo reći da smo ga uspjeli cijelog obići tek za tri dana. U tom centru ima preko dvjesto trgovina, ali ima mjesta i za hokejaško igralište gdje hokej igraju djeca mojih godina. Tu je smješteno i umjetno jezero uređeno kao more u prošlosti, s potopljenim blagom i brodovima. U određeno vrijeme u jezero se puste tri tuljana istrenirana da se igraju i slikaju s djecom.

Dan poslije išli smo na skijanje. Skijalište je udaljeno točno sedam minuta i trideset sekunda od naše kuće. Smješteno je na omanjoj planini, u neposrednoj blizini uglavnom niskoga Edmontona.

Posjetile smo i tatine prijatelje, Hrvate, koji su mu ujedno i kolege s posla. Pozvali su nas da bismo se upoznali. Vrlo su zabavni. Slušali smo glazbu, plesali i roštiljali. Kad smo otišli, kupili smo pizzu koja u Kanadi baš i ni je bila ukusna.

Upoznala sam i prave Kanadane. Prema mom mišljenju, puno su pristojniji od nas

Hrvata. U trgovinama su uvijek dobre volje, raspoloženi za razgovor. Osim Kanadana u Edmontonu živi mnogo Indijaca i Kineza.

Druge je subote prognoza vremena najavljivala da će vrijeme biti izvrsno: -1 ili -2° C! Nama se to činilo jako hladnim vremenom, ali vjerujte, u Kanadi je to toplo. Snjegovića, međutim, nismo uspjeli napraviti jer je snijeg previše suh.



Inače, Edmonton je po broju stanovnika sličan Zagrebu (oko 730 000 stanovnika), ali površinom je mnogo veći. Ulice su skoro sve jednake; na svakom su uglu raskrižja, a duž cesta nanizane su male kuće. Ispred njih su dvorišta koja ničemu ne služe jer njihovi korisnici, nažalost, većinu vremena provode na poslu. *Down Town* je jedini dio grada koji se razlikuje od drugih jer se tu uzdižu visoke zgrade. To je ujedno središte grada, ali ni izdaleka nalik riječkom Korzu. Tata kaže da je *CN Tower* dugo bila jedna od najviših zgrada u okolici Edmontona, ali više nije. U centru sam vidjela i dvoranu za hokej. To je ovdje, kako ste već mogli primijetiti, najpopularniji sport uključujući i američki nogomet, ali česti su i ragbi i košarka.

Posjetili smo i ulicu koja je nalik europskim ulicama. To znači da ima puno noćnih klubova i europskih trgovina. Tu je također i mnogo talijanskih restorana, ali hrana se uvelike razlikuje od talijanske. Noćni izlazak u Kanadi traje najviše do jedan ujutro. Voziti auto može se već od šesnaeste godine, a djeca mlađa od dvanaest godina ne smiju ostati sama

u kući. U suprotnom, ako se za to sazna, roditeljima na vrata dolazi socijalna služba i uzima im dijete. Na mjestima kao što su osnovna ili srednja škola ne smije se pušiti u krugu od dvadeset metara, kako mi je rekao tata.

Mnogi ljudi s djecom odlaze u veliku igraonicu. Nije to ona igraonica gdje djeca slave rođendane, već igraonica s mnoštvom najraznovrsnijih igara, poput *Flappy Birda*, *Monopolyja*, košarke i dr. Baš kao u filmovima! To je jedino mjesto u Edmontonu gdje se smije pušiti i piti alkohol pred djecom. Tinejdžerima je to najčešće mjesto za izlazak, ali i ono se zatvara u ponoć.

Trgovačka je posebnost u Canadi tzv. *Boxing Day*, dan vrlo velikih popusta. Tada ljudi znaju doći pred trgovine već oko dva sata ujutro pa kampiraju do jutra, što tamo uopće nije čudno. Ako i uspiješ ući u trgovinu od sve te silne gužve, ne možeš ništa kvalitetno naći jer je sve već rasprodano. Meni, stoga, svi ti popusti nisu mnogo koristili.

Zadnje smo dane većinu vremena proveli na bazenu. Znam da je čudno zimi na -20°C ići na bazen, ali je bazen *World Waterpark* zatvoren pa je bilo vrlo zabavno. Grijala sam se

i u sauni i u toplom bazenu s mjehurićima, ali najbolje je bilo u najvećem bazenu. Igrali smo picigin, a poslije su nastali ogromni valovi pa smo skakali na njih. Spuštali smo se niz tobogan i igrali lovice u dubokom. Ako već niste zaključili, taj je bazen napravljen kao pravo more. Ima plažu, plićak i dio gdje je duboko.

Veliki nam je problem pričinjala hrana. Hrvatska su jela posve drukčijega okusa od jela u Canadi. U kruhu se previše osjeća kvasac, a ostala je hrana znatno slađa od naše. Jede se i puno morskih plodova i mesnih specijaliteta, ali mi se ni to nije sviđjelo. Jedino je u *Mc Donald'su* hrana bila poznatog okusa.

Mjesec dana u Kanadi bilo je uistinu osobito iskustvo. Ako me pitate što bih izdvojila, posebno ću se sjećati posjeta *Galaxylandu* s prijateljicama i vožnje vlakom smrti.

Nadragocjenije od svega, ipak, bilo je druženje s tatom. Bilo je to najdražih mjesec dana u mom dosadašnjem životu.

Jedva čekam sljedeće ljeto!

Nika Vukelić, 7. a



Novosti iz školske knjižnice

- Koja je najnovija knjiga ove godine?

Od raspoloživih sredstava obnovili smo slikovnice i kupili nove knjige kao što su Bum Tomica , Emil i detektivi i još neke ljubavne knjige za starije.

- Kakve su to knjige? Jesu li ljubavne, humoristične, ozbiljne...?

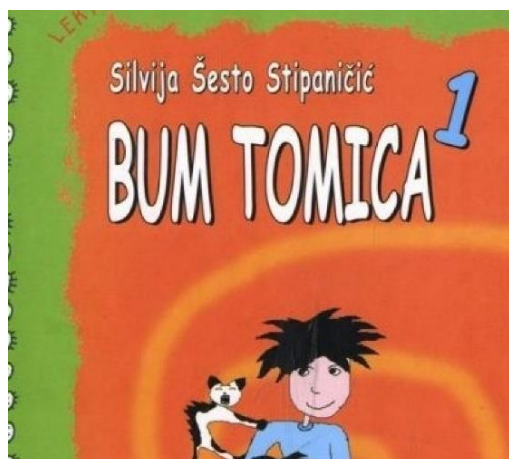
Vrlo su svakodnevne; ima ljubavnih, problema s prehranom..., ali učenici najviše posuđuju ljubavne knjige, makar u našoj školi.

- Koliko često učenici posuđuju izvanobavezne lektire? Kakve knjige - posuđuju li starije ili suvremenije?

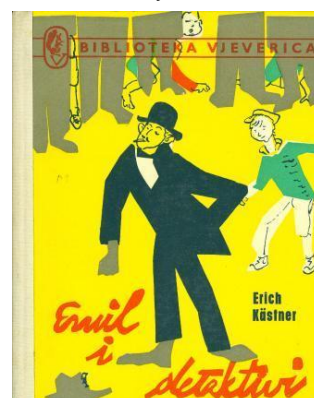
Puno manje nego prije, ja bih rekla da učenici dođu posuditi najviše 2 knjige dnevno. U svakom slučaju posuđuju suvremenije, ali npr. Vlak u snijegu još se čita.

- Mislite li da bi učenici mogli čitati još više nego sad?

Naravno da bi.



Dora Pleše i Dorotea Grdić, 5.b



Hrvatski olimpijski dan

Olimpijci Vera Begić i Mario Šivolija u našoj školi

Vera i Mario su se složili da je najvažnije posložiti misli u glavi, moraš biti koncentriran i imati svoj cilj koji želiš ostvariti.

Kao i svake, tako je i ove godine naša škola obilježila Hrvatski olimpijski dan. Imali smo čast biti domaćinom dvoje olimpijaca, Mariju Šivoliji (boksač) i Veri Begić-Blečić (bacačica diska). Druženje s olimpijcima za 7. i 8. razrede odvijalo se 8. 9. 2016. treći sat u školskoj sali za više svrha.

Oboje su veomaiskusni sportaši te se mnogo toga može od njih naučiti o sportu. Prvo su se sportaši predstavili i malo rekli o sebi te o svojim sportovima.

Vera Begić-Blečić rođena je 17. ožujka 1982. u Rijeci. Njezina je majka također bila izvrsna atletičarka (u skoku u dalj) pa je s 10 godina Vera počela trenirati atletiku u klubu Kvarner. Isprva ju bacanje diska nije zanimalo, ali s vremenom je otkrila svoj talent. Odlučila se je i dalje baviti tim sportom i tako su se počele redati pobjede. Naravno za pobjedu nije dovoljan samo talent, nego i mnogo upornosti, fizičke i psihičke spreme. Njezin je osobni rekord disk bačen na udaljenosti od 61 metra i 52 centimetra. Nastupala je na dvjema olimpijskim igrama (Atena 2004. i Peking 2008.). Kaže da je dolazak na Olimpijadu neopisivo osjećaj.

Boksač Mario Šivolija rođen je u Rijeci 29. lipnja 1981. Živio je i školovao se na otoku Krku, u Omišlju. Profesor Likovne kulture u njegovoj školi osnovao je boksački klub i Mario se upisao u nj. S vremenom je otišao u boksački klub Rijeka. Danas je on profesionalni boksač

koji osvaja vrlo dobre rezultate i uvijek pamti olimpijske igre u Ateni 2008. na kojima je nastupao.

U svojoj sportskoj karijeri Mario je imao preko 250 mečeva. Kaže da je izvanredan osjećaj kada si među najboljima. Neki misle da je boks samo mahanje rukama pa kako završi. Varaju se! Boks je plemenita vještina, moraš znati kako nadmudriti protivnika, obraniti se i izmaknuti.



Naravno, što je druženje s olimpijcima bez pitanja učenika. Mogli smo pitati olimpijce sve što nas je zanimalo o njima. Bilo je zanimljivih pitanja i još zanimljivijih odgovora.

Vera i Mario su se složili da je najvažnije posložiti misli u glavi, moraš biti koncentriran i imati svoj

cilj koji želiš ostvariti. Kažu da toliko ne bole udarci ili krivo postavljanje kod okretanja i istežanja ruke, koliko boli poraz.

Prije završetka susreta profesor tjelesne kulture Predrag Matić zamolio je Mariju i Veru da naprave prezentacije boksa i bacanja diska. Naučili smo jednu tehniku bacanja diska i nekoliko boksačkih udaraca.

To je bio vrlo zanimljiv susret i mnogo smo toga naučili. Nadamo se da ćemo imati još druženja sa sportašima i zabaviti se kao na ovome.

Tili Grgurić i Marko Drozdek, 6.a

NATJECANJA 2016./2017.

Učenici i rezultati

R.br.	Školsko natjecanje	Razred	Županijska razina Osvojeno mjesto
ENGLISKI JEZIK			
1.	Tea Ćelić	8.b	10.
2.	Ariana Crnčić	8.a	25.
3.	Iva Tomac	8.c	14.
4.	Hana Dovolić	8.b	
5.	Lana Ravlić	8.c	
6.	Ivor Komadina	8.b	
7.	Borna Černeka	8.a	
8.	Dora Butković	8.b	
9.	Noa Obradović	8.a	
10.	Lorna Paris	8.a	
11.	Katja Butković	8.c	
12.	Lana Arsić	8.b	
INFORMATIKA			
1.	Roko Jović	5.a	2.
KEMIJA			
1.	Mara Golob	7.b	
2.	Marta Vrankić		
3.	Tin Brkić		
4.	Ema Pelčić		
5.	Lea Keser	8.a	
6.	Lorna Paris		
7.	Ariana Crnčić		
8.	Borna Šoštarić		
9.	Matea Mašinović		
10.	Matko Macan		
11.	Dorian Krančić		8.b
12.	Dora Butković		
13.	Tea Ćelić		
14.	Lana Arsić		
15.	Hana Dovolić		

16.	Maksim Madžar	8.c	
17.	Karlo Klasan		
18.	Iva Tomac		
19.	Erica Bradamante		
20.	Lana Ravlić		
21.	Tijana Saračević		
BIOLOGIJA			
1.	Hana Dovolić	8.b	
2.	Tea Čelić		
3.	Dora Butković		
4.	Iva Pšihistal		
5.	Anamaria Pilić		
6.	Iva Tomac	8.c	
7.	Erica Bradamante		
8.	Tijana Saračević		
9.	Katja Butković		
10.	Lana Ravlić		
POVIJEST			
1.	Marta Vrankić	7.b Pozvani na županijsko (07.03.)	
2.	Ema Pelčić		
3.	Tin Brkić		
4.	Dorian Krančić	8.b	
LiDraNo			
1.	David Gagro	8.a	
2.	Iva Tomac, 8.c	8.c	
3.	Maksim Madžar, 8.c		
4.	Lana Arsić	8.b	
5.	Toni Galić, 7.b	7.b	+
6.	Mara Golob, 7.b		+
7.	Luka Čelić, 7.c	7.c	
8.	Nina Randelj, 7.c		+
9.	Martina Linić, 7.c		+
10.	Nika Vukelić, 7.a		
11.	Marko Drozdek, 6.a		
12.	Vita Blašković, 6.b		
13.	Roko Jović, 5.a		

GEOGRAFIJA			
1.	Roko Jović	5.a	6.
2.	Gloria Jelača		12.
3.	Petra Mileusnić		
4.	Karla Bačić	5.b	5.
5.	Rando Pelosa		
6.	Matija Jovanović	5.c	2.
7.	Helen Vojvodić		
8.	Noa Blažek		
9.	Bruno Smokvina		
10.	Toni Smokvina		8.b
11.	Ivor Komadina		
MATEMATIKA			
1.	Nereo Rundić	4.a	22.
2.	Ivona Brezovec		13.
3.	Paola Krigin	4.b	
4.	Eros Antolović		
5.	Tomislav Štefanac	4.c	8.
6.	Vita Vukelić		
7.	Niko Damjanović	5.b	
8.	Karla Bačić		
9.	Ema Škarić		
10.	Josip Čučić	5.c	
11.	Matija Jovanović		
12.	Bruno Smokvina		
13.	Marko Drozdek	6.a	3.
14.	Luka Mlinar	7.a	
15.	Mara Golob	7.b	
16.	Ema Pelčić		
17.	Tin Brkić		
18.	Duje Ušalj	7.c	15.
19.	Borna Šoštarić	8.a	9.
20.	Hana Dovolić	8.b	17.
21.	Dorian Krančić		
22.	Lana Arsić		
23.	Iva Tomac	8.c	4.

MLADI TEHNIČARI			
1.	Helen Vojvodić	5.c	8.
2.	Adrian Benja	6.a	25.
3.	Andi Deković	7.c	2.
4.	Karlo Klasan	8.c	2.
HRVATSKI JEZIK			
1.	Mara Golob	7.b	21.
2.	Morena Štajdohar		
3.	Ema Pelčić		
4.	Tin Brkić		
5.	Toni Galić		
6.	Martina Linić	7.c	
7.	Nina Randelj		
8.	Ariana Crnčić	8.a	6.
9.	Lorna Paris		
10.	Hana Dovolić	8.b	4.
11.	Tea Čelić		
12.	Lana Arsić		
VJERONAUČNA OLIMPIJADA			
1.	Tina Frančišković	7.a	
2.	Mihaela Vještica	7.c	
3.	Nola Lulić		
4.	Hrvoje Bahun	8.b	
5.	Toni Horvat		



MEĐUNARODNO MATEMATIČKO NATJECANJE „KLOKAN BEZ GRANICA“				
R.br	Ime i prezime	Razred	Kategorija	Plasman
1.	Nina Pavletić		LEPTIRIĆI	1
2.	Tomislav Štefanac	4.c	ECOLIER	1
3.	Ivona Brezovec	4.a	ECOLIER	2
4.	Nereo Rundić	4.a	ECOLIER	3
5.	Marko Drozdek		BENJAMIN	1
6.	Duje Ušar		BENJAMIN	2
7.	Mara Golob		BENJAMIN	3
8.	Paula Kirigin	4.b		
9.	Eros Antolović	4.b		
10.				
11.				
12.				
13.				
14.				

SPORTSKA NATJECANJA				
R.br.	Ime i prezime	Razred	Kategorija	Plasman
Atletika				
1.	Nino Naglić		Skok u dalj, štafeta 100-200- 300-400m	3. mjesto – na poludržavnom natjecanju
2.	Lovro Ivčec		600m	
3.	Filip Kamauli		100m, štafeta 100-200-300- 400m	
4.	Borna Javorac		200m, štafeta 100-200-300- 400m	
5.	Marko Drozdek		Skok u vis	

6.	Filip Smiljanić		Medicinka 1kg, štafeta 100-200- 300-400m	
7.	Ivan Sporiš		Bacanje vorteksa	
8.	David Cenger Skroče			
9.	Leo Čučak			
	7 učenika	Osmaši		1. mjesto na gradskom natjecanju
Nogomet		10 učenika (mlađi)		
		10 učenika (stariji)		
Rukomet		10 učenika		
Plivanje		8 učenica		3. mjesto na gradskom natjecanju
		8 učenika		4. mjesto na gradskom natjecanju
Odbojka		10 učenika		2. mjesto – na županijskom natjecanju
		10 učenica		
Kros		4 učenika		1. mjesto na gradskom natjecanju

Izlet u Vukovar

Jednog proljetnog četvrtka svi osmi razredi naše škole "Gornja Vežica" iz Rijeke krenuli su na trodnevni izlet u Vukovar. Veseli i razdragani ispratili su nas naši roditelji. Izlet je započeo pjesmom i dobrim raspoloženjem.

Osim povremenih usputnih stajanja krenuli smo put Osječko-baranjske županije u samom središtu Slavonije, na istok RH, sjedište Đakovačko-srijemske županije. Impresionirao nas je taj grad s povijesnom prošlosti koji se prvi put spominje 1239 godine. Ergela u Đakovu, osnovana je 1506. godine što je svrstava u najstarije ergele u Europi. Konji lipicanske pasmine ostavili su nas bez daha. Državna ergela Đakovo i Lipik, uzgoj i selekciju konja vrši na dva lokaliteta, a osim uzgoja i selekcije konja, ergela se bavi i dresurom. U Đakovu smo posjetili i najljepšu katedralu između Venecije i Istanbula. Nama predivna katedrala na Strossmayerovom trgu najznačajniji je spomenik Đakova, remek djelo izgrađeno u romaničko-gotičkom stilu. Iznenadili su nas brojne slike, freske, skulpture i čak sedam oltara. Tamo se nalaze i vrijedne orgulje s velikom rozetom u pozadini. Oduševljava podatak da je za gradnju katedrale potrošeno sedam milijuna komada opeke pečene u samom gradu. U večernjim satima došli smo u Vukovar i smjestili se u hostel, zapravo izvrsno preuređenu bivšu vojarnu.

Sljedeće jutro posjetili smo Muzej vučedolske kulture gdje smo vidjeli kako se povijesne vrijednosti prikazuju na lijepi, suvremen i zanimljiv način. Vidjeli smo vučedolsku kuću, tkanje, odjeću, keramiku, grobove, kalendar i Vučedol kao jedan od najznačajnijih arheoloških lokaliteta u Europi.

Zanimljivo i dojmljivo bilo je u našoj posjeti "Memorijalnom centru Domovinskog rata Vukovar", intituciji koja svojom djelatnošću, istražuje i promiče sjećanja, dokumentaciju i ostale zapise o događajima

važnima za povijest suvremene hrvatske države.

Ovčara, odnosno pokolj u Vukovaru, bio je ratni zločin koji su počinili pripadnici JNA i srpske paravojne postrojbe u noći s 20. na 21. studenoga 1991. tijekom srpske okupacije Vukovara kad je ubijeno 255 i 264 civila i vojnika deportiranih iz vukovarske bolnice, odvezenih u logor i smaknutih u divljini. Bio je to najveći pojedinačni pokolj Domovinskog rata.

Vukovarska bolnica jedan je od najstaknutijih primjera naravi velikosrpske agresije i kao takva simbol otpora i stradanja. U sklopu bolnice 2006. godine nalazi se stalna muzejska izložba Mjesto sjećanja - Vukovarska bolnica 1991. koja je otvorena za posjetitelje. U dvorištu bolnice zaslugom Mladena Pavkovića postavljen je i Spomen križ - Da se ne zaboravi.

Uživali smo ploveći brodom rijekom Dunav i vidjeli smo Vukovar s vode. Tom je slikom dominirao Vukovarski vodotoranj koji strši svojom visinom od 50 metara te simbolizira stradanje i otpor grada Vukovara. Pogođen je s više od 600 neprijateljskih projektila. Tijekom opsade grada, tada 23-godišnji Ivica Ivanika prvi je stavio te uvijek iznova, pod granatama, na vodotoranj dizao hrvatsku zastavu.

Spomen dom hrvatskih branitelja na Trpinskoj cesti je zgrada napravljena u obliku čvrsto stisnute šake, koja simbolizira snagu kojom se Vukovar branio od agresije. U središtu doma je ponor s kupolom uništenog tenka bivše JNA, a okolo su ispisana imena svih poginulih pripadnika 204. vukovarske brigade.

Zadnji, treći dan prema Rijeci smo krenuli u popodnevnim satima. Kući smo došli navečer oko 22 h ushićeni, puni doživljaja i utisaka koje sada s veseljem dijelimo s prijateljima i roditeljima.

Lana Ravlić, 8.c

Razgovor s Miljenkom Gagrom, mojim djedom koji je kao dječak bio u koloni za Bleiburg.

BLEIBURG – ISKUSTVO MOGA DIDE

Uživajte u slobodi i prijateljstvu. Što je bilo, bilo je...

Moj djed danas ima osamdeset šest godina, rođen je 1931. Njegovo je djetinjstvo bilo potpuno drukčije od mojega danas. Imam četrnaest godina. Imam sve što mi treba, moje djetinjstvo je slobodno i bezbrižno, neopterećeno problemima i strahovima. Razgovor s mojim djedom mogao bi nam približiti njegov život i njegovo iskustvo kad je on imao četrnaest godina. Današnjoj djeci će vjerojatno njegovo iskustvo biti nezamislivo... Povijesni udžbenici o Bleiburgu govore vrlo malo. Iz kratkih tekstova teško se da zaključiti o patnji ljudi koji su prošli Križni put, mukotrpan i dugotrajan povratak iz Bleiburga do svojih domova. Moj *dido* je Bleiburg preživio.

- Dido, tvoje djetinjstvo bilo je ratno djetinjstvo. Kao dječak od četrnaest godina krenuo si na dugačak, opasan i neizvjestan put. O Bleiburgu slušamo i danas. Kako ga ti pamtiš?

Dok sam ja bio dijete, početkom 1940-ih trajao je Drugi svjetski rat i obilježio velik dio mog djetinjstva. Ali sam kraj toga rata i iskustvo koje sam tada proživio, ono je što mi je najviše ostalo u sjećanju. Budući da su se krajem 1944. godine u mom rodnom mjestu u Hercegovini, koje se zvalo Zaton, odvijale žestoke borbe između Nijemaca i partizana (mi smo tada govorili da je „na naš prag stigao front“) te da je naša kuća opljačkana pa ostali smo bez ičega, bili smo prisiljeni pobjeći. Kako je rat bjesnio diljem zemlje, naš put i potraga

za sigurnim mjestom odužila se. Na kraju smo se sklonili u selu Vrbje kod Nove Gradiške. Moja obitelj se podijelila po različitim imanjima – ja kod jednog seljaka, moj brat kod drugog, sestra kod trećeg, majka i otac kod četvrtog. Svi smo radili. Ostali smo u Vrbju do svibnja 1945. godine, kada se cijela obitelj uključila u kolonu za Bleiburg i krenula u neizvjesnost. Tada nismo ni znali da idemo prema Bleiburgu, ali smo pratili kolonu. Bili smo iscrpljeni, gladni, a u Zagrebu na trgu dobili smo za objed tanjur *jadne* pašte. Ipak, uspjeli smo nabaviti malo brašna i masti, koje su majka i sestra nosile na leđima, pa nismo gladovali.

Nakon napornog puta napokon smo stigli do Bleiburga. Sjećam se dobro tog jutra. Ja sam, naime, tada imao punih četrnaest godina. Probudio sam se i ugledao Engleze i njihove tenkove kako izlaze iz šume. Opkolili su kolonu u kojoj su se izmiješali civili i vojnici. Civile su odvojili, prepratili do prve željezničke stranice i ukrcali na vlak za Maribor. U Mariboru smo izašli iz vlaka i ponovno pješke krenuli na dugi put natrag u Vrbje. Kad smo tamo stigli, molili smo iste one seljake kod kojih smo prije boravili i radili da nas ponovno prime. Kod njih smo ostali dva mjeseca.

- Koliko je trajalo putovanje do Bleiburga?

Putovanje od Vrbja do Bleiburga i natrag je trajalo dvadeset dana.

- Jeste li cijelo vrijeme pješačili?

Da, cijelo smo vrijeme pješačili, osim one dionice od Bleiburga do Maribora koju smo prošli vlakom.

- Koji ti se događaj posebno urezao u pamćenje?

Bilo je zanimljivo kad sam se htio ukrcati u vlak s majkom. Međutim, vojnici me nisu htjeli pustiti da uđem u vlak jer sam bio dječak. Moja majka se u tom trenutku dosjetila kako me zadržati uza se. Polegla me na klupu i onda zamolila sve djevojke da sjednu jedna pored druge na mene. One su to i učinile i tako sam ja do Maribora *skrivečki* stigao sa ženama.

- Rekao si da niste bili gladni. Jeste li jeli išta osim onog što ste nosili sa sobom?

Ne, hranili smo se isključivo onim što su majka i sestra nosile na leđima. Kad smo bili gladni, zapalili bismo vatru pokraj rijeke i napravili uštipke.

- Kako ste održavali higijenu tijekom puta?

Kad god smo prolazili pored rijeke, kupali smo se u njoj. Na taj način smo ostajali koliko-toliko čisti jer nam je i higijena bila važna.

- Jesi li se bojao za svoj život tijekom tog puta?

Kako da ne. Bio je rat, bjesnjele su borbe, vidio sam mrtve ljude po putu... Ipak, na sreću, nikad nisam vidio ubojstvo ili strijeljanje. Jedna od mojih molitvi Bogorodici tijekom puta, a molili smo se svakodnevno, bila je da ne svjedočim ubojstvima i zahvalan sam na tome.

- Koliko je vremena prošlo od odlaska do povratka kući u Hercegovinu?

Pobjegli smo u listopadu 1944., a vratili se u srpnju 1945. Dakle, punih devet mjeseci.

- Kakav je osjećaj nakon takvog teškog putovanja vratiti se kući?

Osjećaj je bio neobičan – vidjeti svoj dom nakon toliko vremena. Dočekalo nas je nevjerojatno siromaštvo i prazna kuća. Ništa više nismo imali, sve su nam ukrali, spavao sam na hladnom podu svoje sobe. Onda smo nabavili dvanaest ovaca i tako preživljavali prvo vrijeme nakon rata.

- Tko je bila prva osoba koju si ugledao kad ste se vratili kući?

To je bila moja baka. Ona je ostala sama u kući i preživjela je. Bio sam sretan što ju vidim živu.

- Kako je iskustvo Bleiburga utjecalo na tvoj kasniji život, sve do danas?

Izgubio sam brata na tom putu. Nikad nismo saznali što mu se dogodilo, je li živ ili mrtav... Imao je osamnaest godina kad je nestao. Mi smo nastavili živjeti. Kada sam išao u srednju školu, imao sam samo jedne hlače koje bih svaki dan nakon škole složio i stavio ispod madraca da se izravnaaju. Ali školovao sam se...

- Što bi poručio današnjoj mladeži, mojim vršnjacima?

Djeco, uživajte u slobodi i prijateljstvu, u svom mirnom i lijepom životu. Mislite na budućnost. Moja prošlost je prošlost, ne treba se na nju vraćati... Što je bilo, bilo je.

David Gagro, 8. a

Vicevi dana

KAKO SE ZOYE
PAPIGA U HLAĐNJAKU?
PINGVIN

PIGMENT-SVINJA
MENTOLA OD

KAKO SE ZOYE
RODA KOJA JE
MUŠKO? MUŠKI ROD



Petra, Rando, Dorotea i Nino, 5.b

STRIP



Adriano Tončinić, 5.b